

med var sagt, at Indenrigsministeren paa sit Ansvar kunde tilstede dette, men det er slet ikke Tilfældet. Men hvad betyde da disse 200,000 Kr.? Det skal bevilges bag efter paa Finansloven, det er en klar Sag, men jeg veed ikke, hvorledes man kan begrænse Rigsdagens Myndighed til, at der ikke maa bevilges mere end disse 200,000 Kr. Jeg sætter, at Rigsdagen paa Finansloven sagde, at der maa bevilges 300,000 Kr., skulde saa den Bestemmelse om de 200,000 Kr. være til Hindring for, at Indenrigsministeren anvendte 300,000 Kr.? Det forekommer mig virkelig ikke, at der er nogen egentlig eller vel forstaaelig Sammenhæng mellem disse to Bestemmelser. Jeg ser ikke rettere, end at man, da man skrev § 9, nærmest tænkte paa, at det, som Indenrigsministeren i Henhold til denne Paragraf tilfagde paa Statens Vegne, i Virkeligheden var lovet paa en paalidelig Maade. Men Alt dette tages tilbage paa § 18, Indenrigsministerens Afgjørelse har ikke Andet at sige, end at efter hans Skjøn vilde noget Saadant kunne være passende; han risikerer, at Rigsdagen siger: „Nei, vi anse det for i høi Grad urigtigt“. Paa den anden Side kan ogsaa det Tilfælde indtræde, at Rigsdagen siger, at den ser slet ingen Grund til at begrænse det aarlige Tilskud til 200,000 Kr., det Forslag, der er bragt frem om Anlægget af private Baner, anser den for at være af en saadan Betydning, at den ønsker, at det skal fremmes hurtigt, og den bevilger derfor 300,000 Kr. I begge Tilfælde vil Bestemmelsen i § 9 være fuldstændig kraftløs. — Jeg skal ved Sagens første Behandling ikke komme ind paa en saa detailleret Gjennemgaaen af de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, som det ærede Medlem i sit Foredrag maatte kunde finde nogen Anledning til. Hvad jeg har anført ere mine væsentlige Betænkkeligheder ved Lovforslaget. Men jeg kan dog ikke undlade at nævne enkelte af de mindre tydelige Bestemmelser, som indeholdes i enkelte af Lovforslagets Paragrafer. Naar der saaledes i § 3 tales om „uopfigelige Bidrag“, da er jeg i Tvivl om, hvad der herved menes. Menes der Laan, passer Ordet „uopfigelige“, skal det være Bidrag, forekommer det mig, at „uopfigelige“ ikke passer. Jeg veed, hvad uopfigelige Laan er og jeg veed, hvad Bidrag er, men uopfigelige Bidrag kender jeg ikke. Jeg tvivler dog ikke om, at jeg i denne Henseende vil blive tilstrækkelig belært. Naar der dernæst staar i samme Paragraf samme Litra „Indenrigsministerens Samtykke er i hvert enkelt Tilfælde at erhverve i Henseende til Omfanget af og Vilkaarene for en saadan Deltagelse fra Kommunens Side.“ — det er med Hensyn til Kommunernes Tilskud — forekommer det mig at være en Sætning, som er fuldstændig overflødig, og hvad der er overflødig, er ikke nyttigt. Jeg tror ikke, at det kan tænkes, at der fra Indenrigsministerens Side vil blive givet en al-

mindelig Tilladelse til Kommunerne om i alle Tilfælde at engagere sig med Foretagender af denne Art. Men vist er det, at de da ikke kunne gjøre dette i hvert enkelt Tilfælde uden Regjeringens Samtykke, saa hvad der her siges, at de i hvert enkelt Tilfælde skulde søge Regjeringens Samtykke, forstaar jeg ikke. Det forekommer mig at være en overflødig Sætning, der følger af Sagens Natur. Naar der endvidere i samme Litra — for at jeg skal holde mig til et enkelt Sted — staar, at Kommunens „samlede Bidrag til Anlægget bør i Reglen ikke overstige $\frac{1}{3}$ af Anlægskapitalen“, forekommer det mig at være at lægge en overordentlig tung Byrde paa Regjeringens Skulder, naar man uden videre Betegnelse af, hvad man forstaar med „i Reglen“, og naar Undtagelser skulde finde Sted, siger ganske i Almindelighed, at Kommunernes Bidrag til Anlægget i Reglen ikke bør overstige $\frac{1}{3}$ af Anlægskapitalen. Afgjørelsen beror altsaa paa Indenrigsministerens Skjøn, et Skjøn, som han har overmaade vanskelig ved at danne sig. Jeg vil ogsaa sige, at det er ikke nogen let Opgave, der stilles Ministeren, naar han efter § 5 skal afgjøre, om Bederlaget for Overdragelsen af Koncessionen til Andre kun er en passende Godtgørelse for havte Udlæg. Udlægene kunne jo efter Omstændighederne være smaa og efter Omstændighederne meget betydelige. Der kan skule sig Meget under en saadan Transaktion, som det kan blive overmaade vanskeligt for Ministeren at danne sig nogen Dom om. Saa meget er vist, at der i adskillige Tilfælde vil kunne præsenteres Ministeren formelt Bevis for, at Udgifter ere virkelig afholdte, at man har afholdt en hel Mængde Udgifter, og at den Sum, der nu tænkes paa, kun er et simpelt Bederlag for havte Udgifter. Men disse Udgifter kunne være ganske overordentlig store, saa jeg ser ikke rettere, end at det heller ikke paa dette Omraade bliver let for Indenrigsministeren at træffe det Rette. I § 8 staar der, at „de i §§ 6—7 indeholdte Bestemmelser finde ikke Anvendelse paa de alt koncessionerede Jernbaneanlæg.“ Jeg vil ikke gjerne tro, at Meningen er, at alle de øvrige Paragrafer skulde have Betydning med Hensyn til de allerede koncessionerede Anlæg, men jeg kan ikke se rettere, end at Ordlyden i denne Paragraf ikke lader nogen Tvivl tilovers om, hvad der har været Meningen med Paragrafens Indhold. Mig forekommer det ikke muligt, at nogen i denne Lov givne Bestemmelse skulde have tilbagevirkende Kraft paa allerede meddelte Koncessioner; men efter § 8 synes det jo unegtelig, at det kun er Bestemmelserne i § 6—7, der ikke skulde have denne Virkning paa allerede meddelte Koncessioner. Naar jeg endelig kommer til § 17, skal jeg i Forbigaaende sige, at jeg tror, at den første Passus i Paragrafen er nogenlunde overflødig lige overfor de tidligere Bestemmelser. Der er i disse givet